Ágh István

Világvégi otthonom

Anyám, istenem, sodrott
Androméda-köd zöld rétje végén
otthonom, Erzsébet napra elmegyek,
felöltöm mentőkötelem.
készítem szögem, kalapácsom,
hogy búcsúzhassak, farolok
másnapos csillagom alá,
holnapi vadlúdsírásba.

Ezután mindig égre nézz,
pengess eltévedt sugarat,
gondolj rám, fejjel lefelé
rád gondolok, mint pókjaid
kapálódzok a semmiben,
nyálamból párolok oxigént,
bukással nyugtatom magam
hátraúszó púpok fölé-

Csak én, még a madár se jár,
hol az a láthatatlan Úr
rendetlenségben hagyta dolgait,
csőrlője ronggyal kitömött.
szálló korpája fényt szakaszt.
kocolódva röpködnek katonaládái.
szívverésére csúszkál
egymáson szép halottaim
poshadt disznótök arca.

Itt keresem régi anyám,
méhét, mely súlytalan,
óráját mely megállt,
a sodrott Androméda-köd
zöld rétje végén otthonomban,
gondolj rám fejjel lefelé,
rád gondolok mint pókjaid.
ha névnapjára elmegyek.

Élő verőfény

Világító repcetábla,
sárga, zöld, majd zöldből sárga
ország, ahol utazom,
aztán más ablakkeretben,
túl a ház mögötti kerten
szemben a domboldalon

sok ezer hektár verőfény
dől, följebb a fatetőknél,
erdő és felhők alatt
nyúlva hosszan, mintha folyna,
húzná szél borzolta sodra,
míg figyelmem rátapad,

csillagközi áramkörbe
vagyok én is belekötve,
mint az egészben a rész,
s már e helyi mikrokozmosz,
nap helyett süt, zöldaranytól
világosul a sötét,

miért jöttem ide éppen,
és éppen most, vendégségem
milyen véletlen lehet?
vagy azt vélem véletlennek
hogy élek még, s ébred bennem
az alvó emlékezet?

függ a repceolaj sárga
óriás reklámplakátja,
s attól nonfiguratív,
hogy vetéstől aratásig
mindig azok nélkül látni,
akik hasznát élvezik,

ám én látom ott a festőt,
a nagy tájképet teremtő
rejtőzködő földművest,
aki nemcsak puszta kézzel
mázolja a színt a képre,
ő a festék s az ecset.

(Anyámnak elég oka)

Anyámnak elég oka volt
félni a faluvégi házban,
hol éjjel kísértetek jártak,
nappal meg valódi bajok

szaggatták föl jajgatását,
karvaly miatt csirkéiért,
s ha elmúlt az életveszély
átokkal enyhített a kárán,

aztán egyszer fölsikoltott,
valami gyanús hangra ébredt,
mintha rányitnák az ajtót,

biztosan a rémek réme
állt ott, s az a pár perc téboly
maradt utolsó emléke.